

зърна, кръвъ бликна въ старчешкитѣ очи, заиграха тѣ огнени. Ела, господинъ поручикъ, промълви : красиво е небето, кога е обсиано съ звѣзди, ала дваждѣ по-красиво е, кога грѣйне срѣдъ тѣхъ мѣсечината. Звѣздитѣ ми сж тия юнаци, мѣсечинката ми си ти. Кога азъ бѣхъ младъ, като васъ, нарамѣхъ пушката, а дордѣ свѣртя чета и то отъ петъ-десетъ души, туку виждъ, лѣтото минало. Кждѣ сега, кждѣ : на единъ викъ хилядо тичатъ. Ехъ, мило ми е : ще пукне агарянското царство, дѣца !“

„Ще пукне, дѣдо Ангеле!“ — отвърнахъ му глухо азъ!

— Не слагайте . . . не слагайте си, момци, оржието, до като не прогоните турцитѣ въ Анадолъ! — отсѣче дѣдо Ангелъ изведнажъ, и като поизви мжтни очи, каза ми: — „хайде сега . . . дългъ ви е пжтя . . . хайде да вървите . . . свършете надъ менъ . . . свършете клѣтвата! — отсѣче той дрезгаво.

Кажете, кой би ималъ коравото сърдце, да дигне ржка и да довърши днитѣ на тоя святъ старецъ?

А това трѣбваше да се направи, — такъва ни бѣше клѣтвата!

И замръзна четата цѣла, а менъ ме задавиха сълзи и забѣблихъ въ умиленieto си, — не знаехъ и самъ какво говорѣхъ. Човѣщина, знаете, — искахъ да го обнадѣжда! И прѣдставете си, за една минута той се обнадѣжди! Като се унесе бѣдния старъ човѣкъ, че като заразправи за своя роденъ край, за гори и ущелия, за юнашки села, за населението тамъ . . . „Азъ ще ви заведа! — викна; — „само да достигнемъ и стига да намѣримъ оржие за населението, то всичко ще скочи, съ хиляди и хиляди ще дойдатъ подъ знамето ни. Азъ ще ви заведа! — въодушеви се той и се произдигна, — ще ви моля само“, — каза, — „да ми вържите раната на крака, че ме много боли!“

„Лека ти прѣстъ, стари герою, лека ти прѣстъ!“

„Немислимо бѣше, знаете, а все пакъ за минута всички се обнадѣждихме, че ще можемъ да го водимъ